

[Arne Larsen.]

Den af ministeriet for offentlige arbejder i 1956 nedsatte kommission til gennemgang af ekspropriationslovgivningen har grundigt behandlet disse problemer og siger i sin konklusion, at det ikke er praktisk gennemførligt at foreslå et system indført, der i princippet skal gælde for samtlige ekspropriationer, ligegyldigt til hvilket formål ekspropriationen foretages og af hvilken myndighed den rekvireres. Kommissionens opfattelse er den, at man fremdeles må arbejde med flere hovedsystemer, men at den størst mulige koordination mellem disse må tilstræbes gennemført i den fremtidige lovgivning. Endvidere er det kommissionens opfattelse, at visse regler, der i øjeblikket gælder på en række specialområder, nok fremdeles bør opretholdes, men at den størst mulige koordination med de almindeligt gældende regler også må tilstræbes på disse områder.

Jeg er enig med kommissionen i denne konklusion og derfor også enig i hovedlinjerne i det lovforslag, den højtærede minister har fremsat. Dette forslag omhandler kun statsekspropriationer og vedrører kun fast ejendom, ikke løsøre, patenter, håndskrifter o. lign., men holder sig udelukkende til fast ejendom, og det er nok også klogest, at vi får adskilt begreberne lidt.

Hvert år i de sidste 30 år har det været nødvendigt for ministeren for offentlige arbejder at fremsætte forslag til lov om visse ekspropriationer. Ministeren får ved disse årligt tilbagevendende love den ønskede bemyndigelse, men hvert år har denne tilslutning været ledsaget af ønsket om at få gennemført en lovgivning af permanent karakter vedrørende ekspropriationer under ministeriet for offentlige arbejder. Et sådant lovforslag havde jeg egentlig ventet fremsat i forbindelse med de to lovforslag angående fremgangsmåden ved ekspropriation af fast ejendom, som vi her i dag behandler. Kommissionen har da også udarbejdet et sådant forslag, således at vi kunne undgå den årligt tilbagevendende bemyndigelseslov og i

stedet få lovbestemmelser, som ikke var tidsbegrænsede. Den højtærede minister har da også, så vidt jeg har forstået det, været enig heri, men ønsker først at se, hvordan det høje ting vil modtage det forslag til lov, som vi i dag behandler. Er dette forslag ikke vedtaget inden den 1. april, til hvilket tidspunkt den årlige bemyndigelseslov udløber, bliver det nødvendigt for 31. gang at fremsætte et sådant lovforslag. Jeg kan på mit partis vegne udtale, at vi gerne vil medvirke til, at de foreliggende lovforslag får en hurtig og velvillig behandling. Fra vor side skal der ikke være noget til hinder for, at forslagene gennemføres inden 1. april.

Som tidligere sagt anser vi ekspropriationer for at være en alvorlig sag, noget, som har en stor samfundsmæssig betydning, og som bør behandles med den allerstørste omhu. Såvel samfundets som den enkelte borgers interesse kommer her ind i billedet. Der kan jo opstå modsætninger og uoverensstemmelser, men én ting må være givet: at begge parter skal behandles retfærdigt. Derfor er det naturligvis også vigtigt, at fremgangsmåden ved ekspropriationshandlingen foregår på en sådan måde, at alle parter kan være tjent dermed. Når man læser dette lovforslags tekst, synes jeg, at man kan konstatere, at der i alle tilfælde er taget meget vidt hensyn til den enkelte borgers interesser, at der er gjort meget for at beskytte ejendomsrettens ukrænkelighed, og at der, når det af hensyn til almenvellet er nødvendigt, at der afstås privat fast ejendom, er sørget for, at det kan ske på en sådan måde, at ekspropriaternes interesser varetages på bedst mulig måde. Dog forekommer det mig, at der godt kunne gennemføres visse forenklinger i det fremsatte forslag, uden at man trådte ekspropriaternes interesse for nær. Jeg skal ikke fortabe mig i forslagets enkeltheder; jeg tror, de er bedst egnede til forhandling i et udvalg, men skal dog komme med et par enkelte bemærkninger.

I henhold til lovforslaget bibeholdes de såkaldte kommissarier for statens ekspropria-